

Řešení případu XXXVI

Část A

N	1.
A	2.
N	3.
N	4.
A	5.

N	6.
A	7.
A	8.
A	9.
N	10.

Část B

1.

Alfa – Beta:

0. SPvzMP? – relevantní MP spočívá v odlišnosti sídel subjektů a plnění přes hranice
1. smluvní majetkový závazek – konkrétně kupní smlouva na movitou věc se zajištěním přepravy

Alfa – Bulgarian Commercial Bank

0. SPvzMP? – ne, není relevantní MP – dvě bulharské osoby s účinky vztahu na území jednoho státu
1. smluvní majetkový závazek – dokumentární akreditiv

Beta – Bulgarian Commercial Bank

0. SPvzMP? – relevantní MP spočívá v odlišnosti sídel subjektů a plnění přes hranice
1. akcesorický právní vztah – zajištění smluvního majetkového závazku (Alfa – Beta) – vztah mezi bankou a oprávněným

Alfa – Gama/Delta

0. SPvzMP? – nelze u obou jednoznačně posoudit, ze zadání nevyplývá, ale minimálně u námořního dopravce bude dán relevantní MP přepravou do zahraničí podle přímé úpravy
1. smluvní majetkové závazky – smlouva o přepravě

Alfa – chorvatský partner

0. SPvzMP? – relevantní MP spočívá v odlišnosti sídel subjektů a plnění přes hranice
1. smluvní majetkový závazek – kupní smlouva na movitou věc uzavřené během přepravy

2.

Strany uzavřely platnou prorogační smlouvu ve smyslu § 37 odst. 2 MPSaP. Místně příslušné jsou soudy v Ostravě, věcnou příslušnost určíme dle pravidel OSŘ – § 9 odst. 3 písm. r). (Dle čl. 23 odst. 1 druhá věta nařízení Brusel I se jedná o pravomoc výlučnou, jinak se nařízení nepoužije).

3.

Následek porušení závazku ze smlouvy – § 11 MPSaP

- varianta 1 – české právo, neboť dle § 11 ve spojení s § 9 MPSaP se řídí následek porušení závazku stejným právem jako závazek sám; ze zadání neplyne důvod odchytil se od tohoto kolizního kritéria, tím spíše, že strany učinili volbu práva, čímž vyjádřili preferenci určení legis causae.

- varianta 2 – české právo; dle § 11 MPSaP odpovídá povaze věci české právo, neboť se jedná o činnost na díle, nemovité věci, proto bych aplikoval(a) české právo (lex rei sitae).

4.

Mezi Beta a finálním odběratelem zboží (objednatelem díla) není žádný přímý závazkový vztah – odpovědnost za výrobek je zvláštním typem absolutní odpovědnosti, pro kterou nezná kolizní právo výslovnou odpověď. S ohledem

na závěr v první větě bych pro určení práva rozhodného použil kolizní normu obsaženou v § 15 MPSaP per analogiam (delikt ní odpovědnost).

5.

- a) ve vztahu není relevantní mezinárodní prvek (viz sub 1.), vztah se řídí bulharským právem,
- b) bulharským právem – dle § 11 MPSaP se jedná o zajištění závazku; povaze věci bude v tomto případě odpovídat právo toho, kdo poskytuje fakticky zajištění – banka, o jejíž specifickou podnikatelskou činnost se jedná.

6.

Chorvat není subjektem vztahu Alfa – Beta, jedná se tedy o věcněprávní účinek erga omnes, jenž lze (viz kvalifikace sub 1.) řešit podle druhé věty § 6 MPSaP – dle legis loci expeditionis – tureckým právem.

Část C

1.

Prameny úpravy dokazování v rámci mezinárodní pomoci bych hledal(a) v těchto pramenech a v tomto pořadí:

Ve vztahu ke státům EU	Ve vztahu k ostatním státům
1. akty komunitárního práva (nařízení Rady č. 1206/2001) 2. mezinárodní smlouvy 2.1. dvoustranné (zejm. o pr. pomoci) 2.2. mnohostranné (např. HÚ o c. ř.) (s použitím pravidel řešení konfliktu konvencí) 3. MPSaP	1. mezinárodní smlouvy 1.1. dvoustranné (zejm. o pr. pomoci) 1.2. mnohostranné (např. HÚ o c. ř.) (s použitím pravidel řešení konfliktu konvencí) 2. MPSaP

V mezích těchto pramenů se pak pohybují další nástroje, jež mají interně normativní povahu (např. instrukce MSp).

2.

Úprava vzájemnosti a následky jejího nezachování

- při výkonu právní pomoci – není-li zachována, nebude aktivní právní pomoc realizována (návěti § 56 MPSaP)
- při uznání cizích rozhodnutí neelejských států EU – není-li zachována, je to důvod k odepření uznání [§ 64 písm. e) MPSaP]

3.

Neplatnost smlouvy hlavní nezakládá neplatnost rozhodčí smlouvy – jsou to dva samostatné právní úkony, u nichž platí zásada separace [§ 267 odst. 3 ObchZ, viz i čl. II odst. 2 NÚCRN, čl. I odst. 2 písm. a) EÚOA či § 3 odst. 2 ZRŘ]. Takto založená pravomoc rozhodčího soudu je v souladu se zákonem, námitka je proto irrelevantní.

4.

Podle českého vnitrostátního práva lze předběžné opatření vydat pouze v rámci pomocné funkce soudu na návrh strany - § 22 ZRŘ. Různé státy se dívají na problematiku různě. V některých případech jsou oprávněni vydávat předběžné opatření rozhodci, někdy však jen s omezenými účinky např. jen ve vztahu ke stranám. Tuto možnost někdy upravují také řády rozhodčích soudů, závaznost předběžného opatření mezi stranami je tak na smluvní bázi.

5.

Vzhledem k tomu, že místem rozhodčího řízení je Brno, jedná se o ad hoc rozhodčí řízení a lex loci arbitri je české právo. To upravuje otázku v § 36 odst. 1 ZRŘ a arbitrabilita se posuzuje podle ZRŘ; tomu odpovídá i úprava v čl. V odst. 1 písm. a) NÚCRN a čl. IX odst. 1 písm. a) EÚOA. Volba rakouského práva, pokud by se měla vztahovat na arbitrabilitu, je proto neplatná.

6.
Tento výrok platí pouze na situace, na které dopadá EÚOA – jedná se o cizí rozhodčí nález, neboť byl vydán na základě smlouvy, která obsahuje mezinárodní prvek dle čl. I odst. 2 písm. a) EÚOA. Pokud na daný vztah EÚOA nedopadá, je cizím rozhodčím nálezem jedině takový, který byl vydán v cizině – čl. I odst. 1 NÚCRN a § 38 ZRŘ.